

Bonhaj Bóh!

Cíllo 49.
4. dez.

Létnik 8.
1898.

Serbiske njedželske lopjenka.

Wudawaju šo kózdu šobotu w Ssmolerjez knihicžishežerni w Budyschinje a šu tam doštačz sa šchtwórtlétmu pshedplatu 40 np.

2. njedžela adventa.

1. Mójj. 49, 18.

O Knježe, ja wocžakuju na twoje sbožo.

Tak prajesche patriarcha a dostoynu starz Jakub, jako w egyptowskim zúsnistwie swoje wojowanjow a bědzenjow połne žiwjenje dokonja. „Knježe, ja wocžakuju na twoje sbožo“, — to běsche jeho požledne sdychowanje, prjedy hacž šo w ſmjerczi jeho wóczko ſanđzeli. S tutymi ſłowami pał wupraji myſlenje a žedzenje, proſtiwu a nadziju wschitkich woprawdze pobožnych człowiekow wot Habela ſem, kotryž je pod ſiom Rainowym najprjódzy hórkoscž ſmjercze woptacž dyrbjal, hacž na tamu malu wořadu, kotrejž šo Jezuš ſjewi, dokelž wona na „Israelowy troſcht czakaſche.“

Stawy Božego luda móža šo na dwemaj ſnamjenjomaj poſnacž. To jene je, ſo je jim hręch najwjetſcha hubjenoscž, niz tybzazkróczna muſa w žiwjenju, niz to, ſchtož ſwonkownje wot człowiekow na nich khodži, niz to, ſchtož w nich je, ſchtož šo jako jědojta móz tež do najcziszczych myſlow a najsprawniszych ménjenjow nits ežiſcheži, — ſchtož šo drje na malu khwilu wotſtronicž hodži, ale naſ ſchewo ſažo wobdawa, kaž ſtadlo hadow, kotrychž tež pſches naſchu ſamžnu móz wotbyž njemóžem. — To druhe ſnamjo je to, ſo wumozjenje a ſbože wot hórkach docžakuja, wot teho Boha, kotryž je nam ſwoje ſboža połne ſlubjenja dał, a kotryž hacž njemóže, hacž runje šo husto ſe ſwojej pomozu dléji.

Wěrni a wěrjazy człowjetkojo Boži hladachu kózdy čaž do wyžokoscze, ſtonajo, proſcho a czakajo na Bože ſbože, na Męchiaža, kotrehož wón běsche ſlubil. Tak wulke, kaž ſpoſnacze ſnutſkownego hubjeniſta běsche, tak horze a hóbrſke běsche tež jich žedzenje po wumozjenju. Czim sprawniſchi do ſo hladachu, czim wěry polniſchi a ſtroſchtniwiſchi móžachu tež k njehju horje poſladač. — Niz, ſo by jim to ſwětne něſhto bylo, ſchtož ſazpiwach! O ně, woni wjedžichu, ſo móže Bóh ſwoje ſbože jenož tajkemu ludej dacž, kotryž je na njoh' pſchihotowaný. Teho dla dželachu hacž na požlednju kapku krwě, ſo býchu woni, kaž jich zyly lud, pſchewo pſchiběral na ſnutſkownym polepschowanju, na pobožnoſci a wuſhwyczenju ſwojego žiwjenja.

Alle bjes dwěla běsche jím, ſo ſbožo ſame niz wot dellach, niz wot człowjetow, wot ſwětnych a ſeitſkich mozoſ, niz wot wiměſtwa, ani wot wunamakanjow, ani wot wójnow ani wot mera w ſwěcze njewotwiſjuje, ale ſo ma wot hórk pſchihadzecž, ſ ruki wſchehomózneho.

Kak nětko ſ tobu ſteji, luby pſchecželo, kif ty to czitaſch? Šbožo, na kotrež mrějazý Jakub czakaſche, je ſo ſjewiło a ſ ruki pſchekraſnijeneho Chrystuža móžesč doſtačz, ſchtož k twojemu měrej ſluži. Alle džiw njeje, ſo jenož tak mało jich tuteho ſboža dželomni ſu, dokelž mała je czrjódka tych, w kotrychž ſpoſnacze jich ſnutſkowneje khoroſcze a žedzenje po njebjeſkim lekarju ſiwe je. Pſchewo hiſcheže kaž w prjedawſchi czakaſach docžaka najwjaſhy człowiekow ſbožo wot dellach, wot teho, ſchtož jím ſwět poſkiežuje. Lepſcha ſaſluzba, dobra ſtrowoſcž, rjane khěze,

bohate herbistwo, mózne pscheczelstwo, sbože we wiłowaniu a thodzenju wschodniego žiwjenja —, to dyrbi jo czinicž. A hacž runje ſu doſtali, ſchtož ſebi žadachu, dyrbjia potom tola ſhonicž, ſo ſu ſa čnicžomnymi węzami ſtali a ſo ſu ſami ſo ſjebali. Skončnje jich tola žana węz woprawdze ſpołojicž njemóže, kotrūž jim ſwét w jebathym blyſchezu pſched wocži ſtaja. Khotne bědzenje pſchecziwo ſkym žadanjam wutroby a nutrue czakanie na adventske ſbožo jenicžy prawy mér dufche pſchinjeſe.

Hdžejž paſ ežlowjekojo ſu, kotsiž kaž Jakub ſwojich hréchow dla ſ Bohom ſu wojowali, kotsiž kaž Jakub ſwoju žhlui wutrobu a woblicžo na Boże ſbožo ſu ſložili, cži móža ſo tež teho troſhtowacž, ſo w Jefuſu Boże džecži ſu, a ſo žana móž hrécha, ani ſwét ani hela, jich mot Khrystuſhweje luboſcze dželicž njemóže, haj ſo budze wón wſchitko w nich dokonjecž hacž na ſwoj wulki džen. Teho-dla podaj tež ty zyłe ſwoju wutrobu temu ſenjeſej, twojemu Bohu. Ma-li paſ Jefuſ woprawdze w tebi ſwoje býdlo, knieži-li wón na tebi, na twojim zylym myſlenju a czinjenju, a potom ſmějeſh tež ty jako Boże wobſbožene džecžo klobuk ſboža a bróni wery a móžesč ſ hľubokoſcze ſwojemu adventſkemu králej napschecziwo wolač:

Ja džeržu cže, o mózne poſylnjenje!
Ty wokſchewiſh a pomhač ſhzech,
Hdyž we mni wiđu wery poſlabnjenje,
Hdyž khorosč na mnje dže a czelo ſlabe je,
Dha duſcha ſdychuje:
O mózne poſylnjenje, ja džeržu cže.

M. Rencž.

Sprawnoſež dowiedze k dobremu konzej.

4. Gastročenaj.

(Poſkračowanje)

Duchownego ſechedžiwena maminka ſedzeſche pſchi wóhnju, cžoply wobjed hotujo a ſo pódla na cžoplocze ſradujo. Pſcheczelniwe poſkicži wona najezoplisché měſtno pſchi wóhnju wudowje; tež poda wona jej a hólzej nawarjeny wobjed. Mějes tym wa- duchowny ſ kamorčka w ſczenje ſamjeñtnej karan a liny ſ njeho džel do hlinjanego hornza, ſo by to pſchi wóhnju ſhrél. Běſche to wino, ſ kotrýmž dyrbijſche ſo wudowa dale poſylnicž. Někto wona hafle ſačku, kaf hubjenje běſche ſ njej a ſa nju; ſylhy lijachu ſo jej ſ wocžow. Raſhonita ſtara duchownego macž poſkivny jemu, ſo by wbohej dal ſo wuplakacž.

Tak naděndže ſtrudowaná ežlowjska wutroba najprjedy položenie. Mějes tym pſchinioſchowasche Jurij jich khrudſhku domiažu nadobu, kotrūž běchu jim na haſku ſmjetali. Wón ſkorjeſche, kaf ſu jim wſcho ſkoncowali a kelfo je ſo ſhubilo. Tehdy ſdasche ſo, ſo macž ſwoje dowěrjenje do Boha ſhubi. Wupschestréwſchi ruzh ſa ſwojim ſhynom, ſapocža wona ſhyna wobjimujo ſ hloſhom ſtoržicž dla ſwojego njesvoža a ſ nowa ſ hloſhom plakacž.

„Někto chzemoj tež wumrječ a k nanej dónič, Jurjo, Boh je naju wopuſczeſil“, tak ſkorjeſche wona we ſwojej ſrudobje.

„Nědwěluj nad ſenjeſom a jeho miloſci“, napominasche ju duchowny, „kotrūž je prajil: »Wolaj ſo ke mni w čaſku teje muſh, dha chzu ja tebje wumoz a ty dyrbiſh mje khrwalicž!“ Něſadwěluj wbohuſhka, ſhrobl ſo twojego ſhyna dla, ſo njehu wón tež ſwoju macž ſhubil. Boh budze moje ſlowa ſhylnicž, ſo wamaj wutroby waschich pſchitwusnych dobuže. Ja tam nětcole dónidu a pſchinjeſu wamaj, jeſi to Boža wola, ſa hodžinu wjeſzolu powjeſcz.“

To prajiwſhi roſhwětli ſo jeho sprawne mjeswocžo, jako by je njepowalomne wera pſchekraſniła, a te ſwěczeſche porażenej, kotrāž na njeho ſhadowasche, kaf by ju Boža ſhwatoſcž wobdaſala. Tak mózne ſtrukuje ſlowo njepowalomneje wery, kotrāž je ſtowarſhena ſ luboſcžu, k ſlukam hotowej. Na dolhi, kruh ſij ſo ſepjerajo džesche wón někto pſches haſhy, tónle jandžel wſchitſich khrudych.

„Bóh tebje pſchewodž, tebje nadobneho člowjeka!“ pſchejſeſe jemu i čiſicha jeho macž, jeho ſ maczeřnej luboſcžu požohnowawſchi. Taſo Jurij ſkorjeſche, kaf hrōſni ſu tola ludžo, ſo ſu jeho macžeri tež poſklednje poſkleschčo rubili, dha poſka ſona jeho jako prawa macžet we ſwojej ſrudobje na druhe pucže.

„Rjeſkorž dale wjazh, Jurjo“, napominasche wona, „njevěſh th, ſchtó je hiſcheze njesbožowniſchi, dýžli mój, kotrāž ſmój tola hiſcheze taſ luboſcžiweju pſcheczelow nadeſchloj? Naju luby pſcheczel Handrik nima nikoho wjazh, a ſwoje názne lehwo budže dyrbjecž džirvej ſwérinje wotmožowacž.“

* * *

Taſo býchu jeho někajž ſli duchovo honili, taſ bějeſche wuſchwikany a wuſtorežený dale a dale, na ſwoj pucž ani njekedžbujo. Do mjeswocža běchu jeho bili, do mjeswocža běchu ſo jemu wuſlunyli, ſi lodom běchu do njeho mjetali. Hiſcheze běchu jemu wloſh ſi ſrwju na čolu pſchilépjene; k temu jeho woheňkapazej wóčzy, jeho roſtorhana draſta; naſtróžecž by ſo jeho moħl; kaf bludník, kotrūž je mot doma cžeknýl: tajfi ſo wón ſdasche. Rjebyli we wacžoku, kotrūž pſchecziwo ſwojej woli pſched wrotami ſa nim cžiſhnychu, mječ težal, nihdy na nihdy njehy wón ſo ſa nim ſhili, tola — jeho mječ, telko běſche jemu pſchi wſchej měſcheny ſwojich myžlow jažne, jeho mječ běſche jemu jara trébny: bjes mječa njemóžesche ſo na nikim wjecžicž. A tola chzysche wón ſo wjecžicž nad taſ mnohimi. Taſ mōžachu woni czećpicž, tež ſudník, ſo jeho taſ ſurowje ſažudžichu, ſo jeho taſ po jich ſamžnej woli do taſ wonjeczeſzowazeho poſkostanja ſatamachu, do hóřſcheho hacž do ſmjercze! Wjecžicž chzysche ſo nad tými, kotsiž běchu jeho prali, kotsiž běchu jeho ſ měſta wuſhali, jako by byl ſkažený wjelk abo pož, wjecžicž chzysche ſo nad ſtachmi a mlodymi, wjecžicž ſo nad měſtom, kotrež czećpjeſche, ſo móže ſo tajka neprawda ſa jeho murjemi ſtawacž, wjecženje dychasche jeho wutroba, wjecženje wobknježi jeho wutrobu a jeho hlowu. Žana troſhtowaza, ſpoſoja ſa myžl njebo ſo do jeho duſche; běda! byli wón móž měl, ſwojemu hněwu ſežehowacž! —

Haniſh ty jeho teho dla, luby cžitarjo? Ssy ty hdý luboſnje a pſcheczelniwe někoho ſtrouſi? Ssy ty hdý měſto luboſnjeho ſzakowanja ſazpiwanje, wuſměchowanje abo híženje žnial? Ssu tebi hdý twoju ruku, k pomožy ſwólniſu, ſi wuſměchowanjom wotpoſkaſali? Ženož ſenotliwi naděndu w tajich čažach pucž k najrjeniſhemu wjecženju: k luboſcži, pſches kotrūž žehliwe wuhlo twojemu njepſcheczelej na hlowu načopřiſh. Tajfi pucž paſ do- wiedze Boh po ſwojej hnadle a ſmilnoſci ſuroweho člowjeka. —

„Rječh woheň ſadý mje ſ njebla pada a njeh měſto ſahubi kaf nihdy ſodom a Gomorhu; njeh ſaražu roſpadaze murje a wče njeſprawny narod, kotrūž ſenicžy praweho Boha a jeho hnadleho a miloſcžiweho Sſyna, naſcheho ſbóžnika, ſe ſwojimi modlitwami hani, ani wohladal ſo njebych, a byli ſo tež ſemja wotewrila a byli ſpóžerala wſcho, ſchtó ma hiſcheze žiwjenje we ſebi; o, ſo by ſo tola wſcho ponurilo do podkopów, ſo by ſo wſcho ſhubilo, kaf ſi pſchikhadžazym naſečom ſněh ſe ſemje; hdý býchu ſo tola žily ſlěbora jako žahle řeti ſi horow wuwalile, ſo býchu ſe ſwojimi žehliwymi žolmami hejchlerjow poſrjebale!“

Tak roſnjemdril běſche ſo Handrik, ſo ſ doboſ roſhoriwſhi, ſo je jebanskim Pſjenježnikowym ſlowam wěril. Schetſje wuſtornhvhſchi ſcheroſi mječ ſi nôžnemi ſ wacžoku, pruhovasche ſebi ſehrajo jeho wotmach; potom pſchipaſha jón ſa powjas nad ſabacže. Pſjenježnikowe mjenou dopominasche jeho na tamneju, kotrāž běſchtaj jeho ſchfitowanju poručenaj a na jeju hubjenſtwo. Nimalo chzysche ſo jemu ſmjecž, hdý ſebi pomyžli, ſo moħl hiſcheze něchtó mot njeho pomož a ſchfitowanje wocžakowanje. Někto hafle ſedžbowasche na pucž. Sſlonečko, ſo k hlowanju naſhilowaze, ſwěczeſche jemu runu ſmuhu do mjeswocža; dróha, na kotrūž běſche ſo naſtají, wjedžeſche potajkim k wjecžoru, a to runu ſmuhu do Frankenberga. S mnohimi prózami běchu ju někaf pſches džiwi lež wurunali; ſi hľubokeho ſněha, kotrūž jemu pucž žaložnje wobčežowasche, poſběhowachu ſo po boſomaj dróhi wulke ſamjenje, podobne čzemným, ſe ſněhom poſtryhym poſtawam.

„Rjeje to pucž ſa prozeſiony?“ rjeſný wón ſam k ſebi, „jeli ſo by ſo jim moja njewinowatoſcž wukopala, jeli ſo býchu ſnanou rječas namakali a ja bých putnikow na tutym pucžu a na požohnowanym konzu jich pucža wocžakaſ?“

Drje ſebi ſamemu njehu k temu ſtał, ſo by ſo hdý ſwaził, tole wěrič abo tehole ſo nadžecž, dha ſdobywa ſo tola ſkončnje tale myžl — hdý tež cžicho a bojaſliwje — do jeho wutroby.

Wschako čłowjek žamón pódla rowa hischeže nadžiju węcha! Tola kaf by won samohł, zo psched putnikami połasacż, i kotrychž běchu jeho bjes dwela mnosy žobu wonjeczeſčili abo tola jeho hanibū žobu wohladali! Dokelž zo wjeczor se speschnymi kroczelemi pschiblizowajše, mějeſche won sa najsprawnishe, hdźż by do bliſkeje wuhlerjoweje hětj pschi puežu ſastupil a tam poſladał, hač moħla wona jeho traſch w nožu po něczim hospodowacż. Wschako zo tež njechaſche we žwojich njeprjadnych wobstejnosczech ludžom połasacż, kotsiż býchu zo jeho jenož prasheli a njewuſchnie na njeho hladali.

Sczemy a durje wopuschczeneho wobydlenieka ſdachu zo doſez krute, so njeby ſahlodnjenym džiwim ſwériskam mózno bylo, zo nits ſdobyč. Psches mólciku ſchlaſbiſnu w durjach wuſbehny won ſ malej prózu ſaſuwadlo a potom mózeſche bjese wſcheje próždurje do nits woczinicż. Hěta běſche proſDNA, so tu njebeſche ani koſmita nadenicż, a poſledniſe pruhi wotkadzazeho dnia roſjaſnichu hětu hischeže nadoſez, so běſche do zyla pſchewidžomna. Wona njewuſnamjeniesche zo pſcheje ničo psched žwojim runjeſom. Wo žriedža běchu někotre kamjenje naſkadžene: to běſche wuhlerjowe wohniſchezo. Kótlík nad nim tu wjazh njewiſasche. Wobhladniwy wuhlerj njebeſche žwoje lětne wobydlenje ſa doſez krute pſched paduchami mél. W jenym kucze nadenidze zo doſez žucheho drjewa k podtepljenju, w drugim kucze ležesche žuche liſcze a žloma, na koſruž mózeſche zo muczny pucžowar wupschestręcž. Š karijeschkom a želegkom, kotrejž won ſwěru pschi ſebi noſhesche, ſatepi won ſebi bórsh na wohniſchezu a po krótkim czaſzu praſkoſtachem tam mózny woheń. Šsněh na ponoschku běſche bórsh roſtath a tak wuczeze fur ſ hětj. Nětko ſawrje Handrik durje a kuli wulki pjeńk do duri, so njeby zo žadny zuſh do hětj dacž moħł. Hłod spokoji won ſ hlebom we žwojim wacžoku, lacžnosć ſe žněhom, pschi wohnju roſtathm. Tak mózeſche zo tež po dolžim czaſzu ſažo ras wumyč. Nětko mějeſche khwile, ſebi na žwoje hubjenſtwo pomylſicž. Tola bórsh wotwiedże miłe ſpanje ſprózneho wot wſcheje ſrudobu; pſchitomnoſč ſminy zo pſched jeho duſchu; ſbóžne wobraſh ſe ſtarodawnych czaſhov žwiedzechu jemu miłe žony. — Wonka pak ruiachu hłodne wjelki po ležu.

(Poſkracžowanje.)

Lužiske horj.

Lužiske horj,
Wj woltarje Bože,
Kano zo kryjo
S wopornej hlebornej mhlui.
Wjeczor pak žehlo
W ſerach zo purpurojtych,
Wjeſele witam
A džakowinje ſtrowju
Nětko a ſtajnje ja waž.

Kak husto žym na tužnych dnjach
Š Delanow ſhlađował k wam
A ſ měſchczanskih czěſniwych dróhōw!
Kak často je ſnoschowało
A wam wóczęko zo žedźiwe moje
A ſ hlonzownym wjetſchinam waſchim!
Kak radj, hdźż wotbi mi ſwobodny čaž,
Šzym wophtal ſ wutrobnej radoſežu waž
A wokhłodnič čoło ſej horze.
Na Čornobosy žym ſtał,
Na wjzolej wopornej ſkale,
Hdžež žwyczili nědhj ſu ſſerbjø
Šſwoje najſbóžniſche dny.
Žmörz, Bichow a Mniſchonska hora
Šſu nurile mje
Do wjeczornych ſerow tych ſlothyč,
A duſcha je moja
We njebeſkim ſwětle
Tam ſupała zo.

Czijchina žwata
Ze ſ bydłom na horach,
A ploninow hara
A nim njebožaha.

Holk měſchczanskih ſabawow džiwich
Wicho tam njeſažłyſchi.
Schtož pak tam pſchewywař žlyſchi.
Žyrkwijskich ſwonow je ſwuk
A ſzonářzy ſchepthay wěſik
A ſchmrečzim huijazj hłobž.
Haj czijchini ſwiatu,
Hdžežkuli ju žedźiwe pytach,
Na horach žym namakał ju.
Sa wutrobu mér
Hory mi ſchęzedriwje dachu.
Tam žadoſče lehnychu zo
A staroſezow njeſmerne žolny.
Schtož w nižinach delka
Běch nimale ſhubil —
Šsam ſebje a Boha —
Na žamotnych ſchęzežkach
Saž namakach tam.
A ſlěborny měžacž
Mje ſe ſwětlem ſwojim
Pobóžniſcheho,
Hač horje běch krocžil,
Dom pſchewodžesche.

Czijth a čjerſtwy
Povětr kražny
Na horach knježi.
Slych bahnow ſedojth dym
A měſchczanski njeſtrowy proč
— Wſchelatich khoroszejow hněſdže —
Tam horje ſej njeſwěritej.
Rychljichy bije
Czi wutroba tam,
A jažniſcho ſwěcžitej
Wocžy zo twojej.
Tam jandželski baſham czi wuhoji hrudž
A ſpróznotu žanu tam njeſacžujesč,
Dyč Boži,
Njepožrědný,
Czi wužrēba ju.

Kražne nam dalinu
Na horach wotewrja zo,
Spodžiwnoſč wulka ſa wóczęko,
Kiz ſměrownje do dala hlađa.
Wycz malvne horka zo ſda,
Schtož daloko delka je wulke.
Sahrody, pola a ūki,
Kheže a města
Džecžaze hraſki zo ſdadža,
A čłowjekow njeſměrný hibot
Šſo wulkemu mrowiſchežu runa.
W módrę ſchěrje
Šſo ſotol nam ſkchidlaný ſhubi,
A kralowſki worjol,
Kiz k žlönzu horje zo ſběha,
Do njebeſkich myſli naž nuri.

Najmłodniſcha ſelina na horach roſeže,
Strowotna ludžom
A wužiwna ſkotę.
Tam wita cze ſchróſzeny ſeleny haj,
A ſchtomy kaž žwězdy tam ſteja.
A krovu žwoju, tu jehlinojtū,
Šběha do módrinu njebeſkeje
Schwizna tam jědla.
Do ſchkalobow ſkaliny ſarywatej
Kralowſki dub a jadriwy buk
Korjenje žwoje.
Na ſcherych ſkalinach blyſcheža zo
Džiwich tam naſikow ſcharlatne hweſdy.
A ſlotobruny luboſny moch.
Najbohatschu paſtrwu dawa tam pežolam
Š mjeđowej bréežku čezčatý wrijóž.

Tam skjedlani herzy czi wuhotuja
Se swojim czifotom, sifolenjom
Darmo najrjeñsche konzerty.
Lust honjerskich róžtow
Tam wo nahe skalv bo ſama,
A ſornik ſe ſornami naſtróžený
Czi ſplóſchiły pscheběhnie pucž.
Tež na khudych ludzi ſu njeſabyle
Luzisſe horv:
Siun wobradža jahodow bohate žně
G kóždžicžkim lětom.

Duž wjeſzele witam
A džakonuje ſtronju
Waſ, Lužiske hory
Rětko a kóždy čaſ.
Dale pak džeja mi putniſke žadý:
Radý bých wohladał
S wocžomaj ſwojimi
Hobrſke Alpy
W róžojtých plomjenjach žehlicz ſo.
Radſcho pak hiſcheže
Bých wopýtał
Tamne hory,
Te hory Bože,
S fotrychž je pomož nam pſchischla
Do ſenijfeho, hrějchneho doła,
Te ſwjate hory,
Kotrež ſu witałe njebjieſkich hoſczi
Na khribjecze ſwojim;
Do fotrychž je ſacžiſchezał
Bóh wjerſhny ſam
Sſwoje najſwjecžiſche ſtopy:
Sinai a Golgatha,
Wobeju teſtamentow ſwědkow;
Nebo, Horeb a Tabor
A ſyku wſchitkich druhich
Pſches Mojsaſha, wotrocžfa Božeho,
A ſesom Chrysta, Božeho ſyna
Božwjecženu.

Bartfo.

Wschelate ſ bliſſa a ſ dalofa.

— Redaktor dosta pschiphis s Wulfeje Dubrawy s tej prostwu, so by jón tudy wotcžischčał. To so s tym stanje. Pschiphis ma so tak: „K naschemu wobžarowaniu namaka so w pschedpožlednim čiſle Pomhaj Bóha ſada, so budža Wulko-Dubrawczenjo k nowej Khwacžanskej wožadže pschistupicž. Tow ſebi nichtó na to nje- myſli. Ma dwěmaj wožadnýmaj ſhromadžisnomaj njeje so nichtó ſa to, ale wſchitzy ſu so pschecžiwo temu wuprajili. S pocžesczo- wanjom Jan August Schkoda“. Hdyž my tónle pschiphis poda- wamy, njechamy tola tež ſtwoje nahladu ſamjelczeč. Hdyž Wulko- Dubrawczaow wožebite ſnutschowne pschicžinu njewotdžeržuju, dyrbjeli ſo džiwacz, ſo woni njechadža k nowej wožadže pschistupicž, pschetož do Khwacžiz býchu wo poł pucža bliże fe mſchi měli hacž maya nětfo do Klukſcha. Duž by jim to tola dyrbjała wulfa do- brota bheč. Nam pak je ſo tež ſ jeneje stronu prajiło, ſo ſu we Wulfej Dubrawje tajzy, fiž ſu hinascheho ſinužlenja a njejſu pschecžiwo pschisamkujenju fe Khwacžizam. Hdyž dyrbjała tale powjescz, fotraž je ſo nam doſtała, wopacžna bheč, my to wob- žarujent, nascha wiua pak to njeje.

— Sańdżenu njedželu świjeczeńsche knjies farař Žakub-Nješwa-
čidliški śwój 25 lětny jubilej swojego żochnowanego skutkowanja
w swojej Nješwacžidliškej wožadźe. Wopofaſma luboſcze a po-
čeſzowanja poſafaja, fakt je wožada swojemu duchow pastyrzej
ſi zyłej wutrobiu pſchifhilena. Szobotu dopołdnja poſtrowichu jeho
ſchulske džeczi wožadunych ſchulow. Knjies wuczeré Hilbrig wupraj
wulzyczeńemu lokalmu ſchulſfemu inspektorej huite ſbožepſchecža
a džeczi pſchepodachu rjane darh. Wjecžor pſchepoda wóhnjowa
woboru wuměſzy wudželany čeſtny diplom. Ma to wustupichu
ſtawu ſerbskeho towarzystwa młodych holzow w rjanej ſerbskej drasce
a wuprajichu ſiwoje pſchecža w rjanym fhěrluſchu wot fararja
Wałtarja spěžnijenym. Gastupjerka ſkhorjeneje wožadneje diakoniszy
fraſne wołtarne wožecze darjesche. Hdyž běſche rano hoſpoſa,

kotruž je jubilař přenju psched 25 lětami kschčíl, wěnž pschepodała a mužske spěwanske towarzstwo khěrlusich psched faru wuspěvalo, sapocža šo Boža služba. Do Božeho domu běchu šo sa tón dženj rjane darý dariše. Kražne woblecženje sa wołtar a klétku, sa dupu s tymi słowami: „Dajcže džecžatkam fe mni pschinč.“ atd. Po wołtarnej Božej službje, kotruž mějesche knjies jubilar žam, stupi knjies farar Waltař-Wóžlinečanskij na wołtar a mějesche hluboko hnuijazu naręcz na žwiedzeňského jubilara na saložku 1. Mójs. 12, 2: „Ja chzu tebje požohnowacž a ty budžesč požohnowany“. Knjies farar Jakub předowaſche na to hluboko hnuth wo Eph. 3, 20—21. Wón swopschija ſwoje myſle do teho słowa: Bohu žamemu budž čeſcž. Po ſemſchach dostačhu šo jemu wſchelake ſbožepschecža a kražne darý — wot zyrkwiňského pschedstejerstwa, wot knjesa follatora, wot krajného towarzstwa ſa ſnuteſkowne mižionſtwo. Po połdnju wophta knjies jubilar to městno we Lomsku, hdžež bu psched 25 lětami žwiedzeňsy poſtrowjeny. Tež tam běchu šo čeſzne wrota poſtajíše. Popołdnju w 3 h. ſetupa šo pschi dwórniſchecžu žwiedzeňſki čah wobſtejazh ſ wohnjoweje wobory, ſe spěwanskeho towarzstwa, ſ hudžby, ſ zyrkwiňſkich, ſchulſkich a gmejnſkich pschedſtejicžerjow, ſ towarzstwa ſa mlode holzy w ſerbſkej dráſcze, ſ doroscženeje mlodoſcze, ſ wojerſkého towarzſtwā atd. a čehnjesche ſ farje, hdžež šo ſjawne ſbožepschecže knjesej jubilarej wupraji. Knjies follator čitasche pišmo wokrjeſneho hejtmanſtwa jako follaturneje wychnoſcze, w kotrymž šo w čoplych słowach žwérne a žwědomſiwe a žohnowane ſkutkowanje knjesa fararja Jakuba pschi-póſnawa. Knjies follator pschepoda jako dar džakowneje Mježwa-čidliſkeje wožady ſlěbornu votivnu taſlu a kražny wypoſki čažnik. Popołdnju w 5 h. wuwiedzeſchtej wohnjowa wobora a wojerſke towarzſtwo ſaklowy čah. Hdžež běſche čah psched faru pschicžahnył, wunjeſe ſo ſlawia na knjesa jubilara, do kotrehož wſchitzh ſ móznym hložom ſahložowachu a w bliſkim parku ſo bollery wutſelichu. Wjecžor w 7 h. běſche w knježim hoſczenzu žwiedzeňſka hoſcžina, pschi kotrejž ſo na 140 wožobow wobdželi. Knjies follator wuſběhovasche w dlěſchej, na ſapiſkach ſaloženej rěči na wulke ſaſlužby knjesa jubilara. Knjies jubilar ſo ſwojim wožadnym ſ hlubokoſacžutymi słowami ſa wulke jemu pschihotowane pocžeſežowanja podžakowa a jubelski žwiedzeń ſo ſ wuspěwanjom ſchtucžki „My Bohu, Wózzewi a Šsyněj khwalbu damy“ ſkónči. My pak pschejemy jubilarej ſ zyšej wutrobu, ſo by hiſhcze dolhe lěta w ſwojej wožadže w duchownej žiwoſczi a čiſloſczi pod Božim ſchitowanjom a žohnowanjom ſkutkowacž móhyl.

Nějšto ď rošpominanju.

✓ Wuspěch na řemi plací husto jara mařo řa njebjjeřa.

* * *

Schtóž vloto na druhich mjeta, ſo ſam čiſčiſhi nječini.

* * *

Muž famjenje pſchinofchuje, ale žona je ſ muri twari.

* * *

Mы нjeſamóžemъ mjelcžecž,* hdžež býchimъ mjelcžecž dyrbjeli,
bjes pomožу Božeje.

*

*

Nichtó níma žylneje wěry, fiž njeně, so ma žylneho Boha.

* *
Chzechli běžecž s wulfej hromadu, potom ty s nim do ſtaženja
běžisch.

To najßlabſcheho poßylni, hdyž wón cđuje, ſo Bože fpodobanje na nim wotpocđuje.

* * *

Bóh móže nam na fhoroložu wěz̄y sđžělic̄, fotrež nam hewaf
nihdže sđžělic̄ njemóže.

* * *

Wjeſzele a ſrudoba ſtej wobej wobſamkñjenej do džiwnieje
wērnoſc̄ze: „Schtož cžlowjef ſyje, to budże wón tež žuijecž.”

Schtóž prawe lubuje, hidźi nieprawe. *

* * *

Hrofne mjaščo dobru iuſchfit njeđawa.

Waffensturz und Landesverteidigungsschule für die Feuerwehr